

fremdraget. Det forekommer nu i alt Fald Flertallet af Udvalget, at de ikke have været heldige i de Betragtninger, hvorpaa de begrunde den Anskuelse, at Afviklingen ikke kunde finde Sted som sket i Supplementsperioden til Finansaaret 1893—94. Udvalgets Flertal argumenterer i Modsætning til de to Herrer Statsrevisorer paa følgende Maade: Da man den 1ste April 1894, efter i adskillige Aar ikke at have opnaaet det heldige Resultat, fik en regelmæssig Finanslov vedtagen af begge Ting og stadfæstet af Kongen, og da der paa denne Finanslov ikke fandtes noget til det militære Gendarmerikorps, saa var det dermed givet, at Korpsset maatte ophøre, men da det eksisterede, saa maatte det ogsaa afvikles. Det blev ogsaa fremhævet under Behandlingen af Finansloven nede i det andet Ting af den daværende Finansminister, at det var en Selvfølge, at det blev afviklet, og at han maatte have en Bevilling til at afvikle det, men dertil svarede Ordføreren i det andet Ting, at derom var der ikke nogen Aftale, og det vilde man helst ikke have noget med at gøre. Nok er det, der blev ikke vedtaget noget til Gendarmerikorpsets Afvikling, og det kunde man ogsaa godt udsætte, i alt Fald en Dags Tid, thi Loven om det militære Gendarmerikorps' Omdannelse laa heroppe i Landsstinget, og den blev, som anført, vedtagen her den 2den April. Der var derfor altsaa en Mulighed for, at man ikke vilde gaa til en Afvikling, men derimod til en Omdannelse af Gendarmerikorpset, og hvis det var blevet vedtaget ogsaa i det andet Ting, vilde Følgen deraf have været, at de Udgifter, som enten Afviklingen eller Omdannelsen vilde have medført, maatte have været opførte paa Tillægsbevillingen 1894—95. Nu forkastede imidlertid Folketinget den 3dje April dette Forslag om Opretholdelsen af det militære Gendarmerikorps, og det var dermed færdigt. Der er altsaa ingen Tvivl om, at Gendarmerikorpset maatte afvikles, og ligesom Gendarmerikorpset havde bestaaet og havde været lønnet i Finansperioden 1893—94, var det ogsaa givet, at en Afvikling maatte afholdes af den Konto. I hvert Tilfælde maatte den afholdes under samme Konto og kunde afholdes i Supplementsperioden, som jo strakte sig 3 Maaneder efter Finansaarets Udløb. Der var paa den foreløbige Finanslov af 1ste April 1893 bevilget til det militære Gendarmeri 726,105 Kr., og da dette Beløb var bevilget, altsaa var til Disposition, var det meget naturligt, at man i Tidsrummet fra 1ste April til 30te

Juni afviklede Gendarmerikorpset og afholdt Udgifterne deraf. Det blev der gjort Rede for i Statsregnskabet for 1893—94, og det er den ærede Statsrevisions Fejl, at den ikke den Gang er kommen ind paa den Sag, den havde da forskaaet os for de nu temmelig ørkesløse Forhandlinger om hele denne Sag, som ligger mange Aar tilbage, og ikke har noget andet end ren historisk Interesse. Som sagt, det erkendes ogsaa af de Herrer Statsrevisorer, at denne Sag ikke har noget med det nuværende Statsregnskab at gøre, og den forandrer altsaa intet med Hensyn til den endelige Indstilling, som gaar ud paa, at Rigsdagen frasiger sig Ret til at gøre Ansvar gældende med Hensyn til Regnskabet for 1896—97.

I Slutningen af Statsrevisionens Betænkning findes som sædvanlig en ret indgaaende og oplysende Betænkning over Aandssvageanstalterne. Jeg maa, ligesom jeg tillod mig forrige Aar, udtale min Anerkendelse af den Nøjagtighed, den Omhu og Interesse, hvormed Statsrevisionen følger disse Anstalters hele Udvikling og tager Øje paa deres Tarv ogsaa i Fremtiden. Der er som fremhævet i Betænkningen paa ny gjort opmærksom paa, at Anstalterne for Tiden lide af forskellige Mangler, og at der navnlig ikke findes tilstrækkelig Plads til at optage alle de aandssvage, som det var ønskeligt at se optagne i Anstalterne. Nu, efter at Loven af 26de Marts d. A. er vedtagen, og det er bestemt, at de Kellerske Anstalter skulle flyttes over til en Anstalt ved Bregninge ved Vejle, vil jo forhaabentlig denne Mangel ved Anstalterne blive afhjulpen, idet disse Anstalter ifølge Loven skulle indeholde større Plads end de nuværende. Der er andre Ulemper, hvorunder Anstalterne, navnlig de Kellerske Anstalter, fremdeles lide, det er nemlig, at der i Anstalterne er et ikke ringe Antal Alumner, som ikke betale fuldt ud, hvad der er Normalbetaling for Opholdet i Anstalterne. Det hidrører fra tidligere Tid, da enkelte af Anstalternes Takster ikke vare saa høje, som det senere blev nødvendigt at sætte dem, og man har da ikke villet føøge Betalingen for disse Individider, og andre har man af humane Grunde ikke villet afvise til Trods for, at de ikke vare i Stand til enten med Statstilskud eller i Forening med Tilskud fra private at udrede det fulde Bidrag, som jo nu er 600 Kr. for alle undtagen de arbejdsføre, der betale 400 Kr. Paa denne Maade gaar der jo et betydeligt Kontingentbeløb tabt for Anstalterne, og det beløber sig, som oplyst til